

## Eldens gap

Det var en kall, blöt morgon. Jag vaknade upp stel och något frusen. Likväl hade jag sovit gott och kände mig utvilad. Regnet smattrade lätt på den mörkgröna tältduken. Ljudet var hypnotiskt och lugnande. Stundtals gick det att utskilja ett mönster i det lätta, något dova nedslaget från regndropparna. Som en rytm, föränderlig men ändå konstant. Jag drog mig för att gå upp, det var alltför behagligt att stanna kvar i detta tillstånd mellan dröm och verklighet och bara ta in naturens ljud. Sakteligen vaknade hjärnan till liv. Det var fjärde dagen. Jag hade börjat hitta rytmen. Det var inte längre lika jobbigt. Att vakna upp innebar inte en direkt panik över var jag var och vad jag var tvungen att göra, allt det skulle komma i sinom tid. Och det jag behövde just nu, det var kaffe.

Något senare halvsatt jag i tältet, som jag nu hade öppnat upp till hälften, och sippade på en kopp nybryggt kokkaffe. Bredvid mig låg två knäckemackor med mjukost och jag hade precis glufsat i mig en talrik havregrynsgröt, utblandad med nötter och torkade bär. Det gick inte att klaga på kosten. Idag skulle jag fortsätta min vandring mot Hekla. Porten till helvetet, som Islänningarna förr sade att det var. Jag hade gått från utkanten av Vatnajökull, liftat en kortare sträcka till Friðland að Fjallabaki, en behaglig liten nationalpark, vilken jag snart, förmodligen i slutet av dagen, ska ha korsat. Imorgon skulle jag bestiga vulkanen. Det skulle bli något problematiskt att ta sig till vandringslederna vid vulkanens fot, tydligen tar man sig oftast dit med jeep. Detta visste jag inte om när jag planerade min tur, flera månader sedan, när jag fortfarande bodde i Rom. Men att hitta till vandringledden var ett framtida bekymmer. Idag behövde jag bara gå. Det kändes bra. Jag svepte kaffet och började packa ihop.

Det hade gått några timmar innan jag stannade för att ta rast. Morgonens vandring hade varit kämpig. Vädret hade växlat från lätt duggregn till hård blåst och en aldrig slutande grå himmel. Det var kallt, men regnet hade åtminstone slutat. Jag satt

ned på en stubbe vid sidan av vägen och vilade fötterna. Min energi från morgonen hade sedan länge sinat. Allt tog emot och jag ville bara hem. Jag försökte skaka av mig denna tillfälliga kollaps, men det kändes menlöst. För mer än ett år sedan hade jag tagit min flykt till Rom och där hade jag stannat i ett halvt år. Hemkomsten var allt annat än lyckad, det kändes som en krasch. I några månader kravlade jag runt i Göteborg, på jakt efter det jag inte hade funnit under de åtta åren jag redan bott där innan jag insåg att jag åter igen måste fly, bort från allt det här. Ute på Islands övergivna vidder hoppades jag hitta någonting, men det fanns inget här, inget annat än mig själv och vetskapen om vad jag hade gjort. Vad hade jag förväntat mig? Att Islands natur skulle förlåta mig? Ett så patetiskt försök till frälsning, fräste jag. Naturen är och förblir likgiltig. Hon bara är. Försoning kan jag enbart bara finna själv.

Medveten om att denna spiral bara skulle fortsätta ställde jag mig upp. Jag lossade mitt hopvikbara sittunderlag, lade det på marken, snörade av mig skorna, tog av mina två par sockor och satte mig sedan i lotusställning. Jag påminde mig själv vad prästen hade berättat under mina många besök i Rom. Förlåt dig själv. Du är vad du är, inte vad du har varit. Jag andades in - *Jag är* - och ut - *det jag är*. Tankarna höll sitt grepp, jag tappade fokus, sträckte på ryggen i nästa inandning - *jag är* - och rätade upp min höft till den långsamma utandningen - *det jag är*. In och ut. Tankarna började suddas ut, jag fortsatte att andas. Ögonlocken blev tunga, men det spelade ingen roll, jag fortsatte att andas. Tiden tycktes ta slut, men jag var likgiltig, för jag fortsatte att andas. In och ut, kort och långsamt. Upplyftande och grundande, här satt jag tills att jag inte längre fanns, men det gjorde mig inget för jag fortsatte att andas.

När jag kom tillbaka slog det mig att jag inte längre satt ned, utan att jag svävade några centimeter ovanför marken, fortfarande i lotusposition. Direkt när jag insåg detsamma bröts koncentrationen och jag damp ned i marken igen. Något ont i svanken efter nedfallet började jag snöra på mig skorna igen. Vädret hade skiftat, det är sällan detsamma på den här ön hade jag märkt, och det var nu lite varmare med mindre blåst. Bortom molnen kunde man ana solen, men det var fortfarande grått, ödesmättat och tyst. Jag kunde se Hekla i horisonten. Det återstod bara att fortsätta.

Vandringen gick lättare nu. Huvudet var klarare och det var mindre motstånd. Tankarna låg kvar, men de var längre inte lika tunga att bära. Jag började ta in omgivningen, blickade utåt istället för inåt. Island var speciell, vacker i sin krasshet. Det mörkgrå landskapet levde på ett annat sätt än hemma. Det märktes att ön var ung, fortfarande full av liv, nyckfull och något oberäknelig. Samtidigt låg det något vaksamt över allting. Som att de levde på lånad tid. Förvisso så är det ju något vi alla gör, men det ställs på sin spets i kargare klimat. Långa somrar existerar inte på Island, tiden för lek och lättja är mindre, för att överleva här måste man ta vara på det lilla utrymmet som ges vart år. Det är lika vackert som det är sorligt, på många vis en gliring mot mig själv. När jag var yngre, även om jag fortfarande betraktas som ung, stressade detta mig enormt. Jag gick alltid med en latent ångest över att jag inte gjorde tillräckligt, att min ungdom sprang ifrån mig alla de kvällar då jag valde att vara hemma. Livet visade sig dock vara långt och med tiden kom jag att utforska mer. Även om jag fortfarande flyr, så rusar jag inte längre lika fort. Kanske hade jag börjat bli bekväm med mig själv.

Under en längre stund var jag bekväm med den tanken och gick under tystnad. Det skulle snart vara dags att slå läger, solen hade börjat ligga lågt på himlen. Jag stannade och såg runt efter en god plats. Det kändes som att jag befann mig i utkanten av nationalparken. Västerut tornade Hekla. Mot henne flöt även en bäck. Jag började röra mig ditåt. Halvvägs kom ett skall. Marken skakade, jag tappade balansen och trillade bakåt på min packning. Jag reste mig upp och tittade runt. Allt verkade som vanligt. I samma ögonblick kom ett till skall, starkare denna gång och i horisonten såg jag ett moln av rök. Hekla hade ett utbrott. Det mullrade likt ett stön från jorden själv och sedan kom ett brak. Det var eld i skyn. Jag hade aldrig skådat något liknande. Det sköt ut stora plymer av rök, och det kastades ut glödande lava. Det var som att bevittna själva apokalypsen. Fastfrusen i skräckslagen beundran stod jag still, tills att jag förstod faran jag befann mig i. Jag kastade av ryggsäcken och började springa. Det skalv igen och marken skakade kraftigt. Ett vrål hördes bakom mig och himlen sken upp. Jag blickade bakåt och Hekla fortsatte kasta ut lava som hade börjat flyta ned längst hennes sidor. Än värre var molnet av rök som Hekla spydde ur, inte bara uppåt

utan även det längst med sidorna. Det rörde sig snabbt och kom mot mig. Jag sprang för allt jag var värd, snubblades och med fumligt steg i den ojämna terrängen med mina stora skor och då kom ett skalv till. Det var så kraftigt att jag kastades likt en trasdocka och landade hårt på min axel. Marken skakade och det vrålade runt mig. Det var som att själva landet skrek i ilska. Jag stapplade upp på knä och märkte att mina kläder var täckta av ett gråbrunt damm. Jag tittade upp. Marken hade brustit. Jag var fast på en liten ö. Bakom mig fortsatte Hekla mullra och hennes askmoln närmade sig, följt av en flytande flod av magma.

I några ögonblick stod jag kvar och utvärderade min situation. Jag var fast på detta lilla stycke mark. Klyftan var för bred för att hoppa över, och den var för djup för att jag skulle kunna klättra ner. Jag kunde gå bakåt men Det var för långt för att hoppa och klyftan var för djup för att klättra ner. Jag gick närmre kanten och tittade ned. Det var bortåt sju meter till botten. Marken var porös och lerig. Jag gick till andra sidan och det var likadant. Från Hekla närmade sig hennes giftiga moln av gas, aska och smält sten. Sakta började det sjunka in att jag kommer att dö här. Det hade blivit varmare. Himlen var svart. Det mullrade och skakade om vartannat. Stundtals slog det ned glödande stenar, som träffade marken med en duns och lämnade efter sig ett tjockt moln av grus och damm. Underligt nog kände jag varken desperation eller rädsla, jag var nära på lugn. Molnet var nära nu. På sätt och vis hade jag alltid väntat på det här ögonblicket, på sätt och vis gör vi det alla och på sätt och vis kunde jag inte valt det bättre. Jag satte mig ned, snörade av skorna, lade mina ben i kors och började fokusera på min andning. Snabbt fann jag fokus, omvärlden kändes långt borta och sakta slöt jag ögonen samtidigt som jag böjde hakan ned mot bröstet. Det började bli svårt att andas, det brändes i mina händer och i mitt ansikte, men jag fortsatte ändå och påbörjade mitt mantra. Jag började lösas upp, jag började lämna mig själv. Smärtan i mina lungor kändes avlägsen, kontakten till marken under mig suddades ut och mullret kring mig mattades ur. För ett ögonblick var jag redo. För en sekund var jag lika mycket sten, sot, eld och is som själva landet kring mig, men det var något som var i vägen, ett trummande ljud, mekaniskt, främmande från allt det här, som kom allt närmare. Det lät

som att någon skrek, det lät som att de skrek mot mig, det lät som att jag fortfarande fanns och jag började hosta, när jag flämtande slog upp ögonen och såg mig själv, svävandes i mitten av detta inferno där allt, till och med jag stod i lågor och brann likt Hekla själv.